

Милина Ивановић-Баришић

Етнографски институт САНУ, Београд

milina.barisic@ei.sanu.ac.rs

Празнична сећања у Србији од средине 20. века до данас*

Празнична култура сећања у Србији је од средине 20. века до данас прошла кроз неколико фаза. Трансформације које су се догађале у друштву одразиле су се и на државни празнични календар. Празничним сећањима одржава се континуитет друштва са прошлошћу и спречава њено ишчезавање из сећања заједнице. У раду се указује на сећања повезана са празновањем бивше југословенске и садашње српске државе, у периоду од средине 20. века до данас.

Кључне речи:

празници,
празнична
култура, култура
сећања, Србија,
друга половина
20. века.

Сећање покрива све аспекте човечијег живота. Конструкти индивидуалног и колективног памћења упућују на прилично сложен однос искуства заједнице и појединаца према осмишљавању сопствене прошлости. У том смислу, празници, односно догађаји из прошлости, који су издвојени као празнични датуми заједнице, представљају инспиративну тему за сагледавање културе сећања, па самим тиме и односа друштва према сопственој прошлости. У раду ће бити указано на нека издвојена сећања, повезана са празновањем некадашње југословенске и садашње српске државе, у периоду од средине 20. века до данас.

Од окончања сукоба у Другом светском рату, житељи Србије променили су неколико држава, иако су многи провели цео животни век у месту свог рођења.¹ Трансформације које су обележиле развој друштва, почев од 1945. године до данас, одразиле су се на целокупни живот људи. Нестајање старих и стварање нових традиција било је усклађено са друштвеним развојем, али и са потребама структура на власти. У том смислу празници су, за власти држава које су настајале, бивали погодан инструмент да додатно појачају свој легитимитет.

* Рад је настао у оквиру истраживања на пројекту 177028: *Стратегије идентитета: савремена култура и религиозност*, који у целости финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

1. Становник Србије који је рођен током четрдесетих година 20. века живео је до данас у две Југославије (Социјалистичку Федеративну Републику и Савезну Републику), у Државној заједници Србије и Црне Горе, и у Републици Србији, како гласи садашњи званични назив наше државе.

„Након крупних промена сваки нови режим настоји да учврсти легитимност превладавањем нежељене прошлости и раздвајањем раније власти од њених присталица“ (Куљић 2000: 254).

Послератне промене у државном уређењу у Југославији (1945–1992) одразиле су се на њене званичне називе, али је однос према културном наслеђу био готово увек идентичан.² Важеће законодавство које се бавило празницима прилагођавало се друштвеним и политичким околностима у држави. С обзиром на то да су празници само једна од форми одбацивања старих и стварања нових односа у друштву и успостављања сопствене традиције, није необично то што су се власти одмах по конституисању одлучиле на „свој“ календар државних празника. У складу са успостављеним начелима, владајуће социјалистичке државне структуре тежиле су да превреднују однос према традиционалној култури уопште, па самим тим – и народни празнични календар. Иако у првим послератним годинама није видљива тежња ка маргинализовању празника из народног календара, ипак се током каснијих деценија однос државе, али и народа, према овој врсти наслеђа прилично изменио (уп. Ивановић-Баришић 2007).

У Републици Србији, као делу југословенске државне заједнице до 90-тих година 20. века, у празничној традицији – као битном сегменту народног живота – приметан је институционални уплив структура власти. Културна политика наметнула се као изузетно важна област државног деловања, а посебно у домену валоризовања затечене традиције, која се није уклапала у репрезентативне тежње социјалистичких власти. Стога се већ током пете деценије кренуло у спровођење нове државне политике и преобликовање друштвеног живота, а посебан значај придавао се деловању у сфери културе (в. Đimić 1988). С обзиром на то да је држава Југославија у релативно кратком периоду након конституисања (1945. године) преузела готово попутну контролу друштвеног живота, установљаване новог празничног календара, као вида идентитета нове државе, чини логични наставак вођења културне политике започете још током рата. Новоуспостављеним празницима се не регулише само службено памћење, него и ритам радних и нерадних дана, свакодневни живот заједнице, па самим тим и приватни живот појединца.

У контексту културе сећања, календар државних празника подстиче на размишљање о њиховом садржају, сугеришући посматрачу да су у њему садржани сегменти „заробљене“ прошлости, која се наново сваки пут оживљава прослављањем на одређене датуме током године. С обзиром на чињеницу да су готово све власти на садашњем српском и ранијем југословенском простору установљавале свој празнични календар у релативно кратком року по

2. Југославија која је настала на темељима Краљевине Југославије мењала је неколико пута свој назив: Демократска Федеративна Југославија (1943–1946), Федеративна Народна Република Југославија (1946–1963), и Социјалистичка Федеративна Република Југославија (1962–1992); (Enciklopedija 1967: 315–316).

конституисању, стиче се утисак да се тим чином постигао легитимитет државе и власти и конструисао „нови“ идентитет народа. Увид у празнични календар Републике Србије сведочи посматрачу о томе да је избор догађаја којима заједница посвећује сећање био усклађен до деведесетих година прошлог века са „потребама“ бивше југословенске, а у последње две деценије – са „потребама“ садашње српске заједнице.

Једна од функција успостављања календара државног празновања јесте стварање услова за чување конвенционалних „главних прича“ које подстичу стварање заједнице сећања. „У њему су најупадљивији најсветији периоди групне колективне прошлости. Институционализовањем празника, учвршћује се годишњи круг памћења. Празници служе друштвеном усклађивању појединачних памћења, јер свеукупна заједница сећања скреће пажњу на исте тренутке прошлости“ (Kuljić 2006: 172).

Држава користи свој привилегован статус да преко празника усмерава однос сународника према прошлости тако што одлучује коју прошлост треба памтити, па у том смислу издваја догађаје значајне не само за садашњост него и за будућност друштва, иако власти, по правилу, имају своје ограничено трајање. С обзиром на чињеницу да су државе у тренутку конституисања „нове“, код њих се јавља потреба за другачијим традицијама у односу на претходне. Како се показало у неколико махова у последњих седамдесетак година, свака власт стварала је своју културу сећања, што је потврдило чињеницу да се на балканским просторима ретко одржава континуитет (уп. Todorova 1999). У контексту реченог, видљиво је да се у Србији у обликовању празничне културе сећања, од средине прошлог века до данас издвајају време социјализма и време постсоцијализма. У времену социјализма, као база за формирање календара државног празновања послужила је новија прошлост, одн. догађаји из периода од 1941. до 1945. године. За разлику од времена када је Србија била у саставу СФР Југославије, самостална Србија се приликом формирања празничног календара одлучује за догађаје из прве половине 19. века.

Празнични календар једне заједнице „симболички је израз измишљене историје“ (Kuljić 2006: 172) и исказивања односа друштва према прошлости. Празнични дани нису *празни*, већ су испуњени садржајима који метафорично подсећају на одређене сегменте прошлости, а догађања и славља којима су испуњени бивају у функцији повезивања прошлости и садашњости, па самим тим – и спречавања склоности људи ка „заборављању“. Сећање „повезује људе са другим људима тако што као 'симболички свет смисла' ствара заједнички простор искуства, очекивања и делања и кроз своју везујућу и спајајућу снагу подстиче поверење и оријентацију“ (J. Asman 2011: 12).

Празници су позив на комуникацију, сарадњу, сећање међу члановима одређене заједнице; они доприносе уређењу и обликовању стварности, као одувек присутни у друштвеном животу кроз правилно периодично понављање. Истовремено, празници подсећају на нулту тачку почетка, уносе обнављајућу снагу у заједницу – обнављају време и „регенеришу“ друштво; свако њихово

помињање и слављење повезује садашњост са прошлошћу, али и прошлост са садашњошћу и будућношћу. Периодично понављање је у функцији јачања интегритета и структуре колектива. Кроз метафору заједништва људи репрезентују сами себе у оквиру исте групе, али и у односу на друге (в. Лукић Крстановић 2010: 43–53).

Датуми који представљају празнични календар могу се посматрати као низ сећања једне друштвене заједнице везаних за одређени део прошлости, али се могу посматрати и као низ издвојених и „обележених друштвенополитичких важних збивања [у којима су садржане] ’главне приче’ које ствара заједница сећања“ (Кулијić 2006: 173). С друге стране, држава преко календара празника одређује приоритете сећања, улаже напоре да се легитимише, а у одређеним случајевима – и да наметне вредности из прошлости, усмерава политичку социјализацију становништва, па самим тим утиче и на обликовање празничне културе сећања.

„Могућно је разликовати три важне функције годишњица. Прва функција састоји се у поводима за интеракцију и партиципацију. То одговара суштинском значењу годишњица као перформативног облика поновног доношења и реактивирања, с којим је повезана отворена могућност стварања новог и заједничког искуства. Сећање је поновно доношење посредством понављања, тако да је оно што се поновно доноси, или понавља, у крајњој линији понављање сâмо. Другим речима, (...) ствара се јавни и опште приступачни време-простор организованог враћања у прошлост. Понављање има задатак поновног отеловљења, реактивирања, поновног оживљавања“ (А. Asman 2011: 301–302).

Празнични календар југословенске заједнице, чија је дезинтеграција почела током осамдесетих година прошлог века, а чији је део била и Србија, може се посматрати као вид политичке „помоћи“ у успостављању другачијих друштвених вредности у односу на Краљевину Југославију као претходећу јужнословенску заједницу, која је нестала током ратних збивања од 1941. до 1944. године. Пошто су празници социјалистичког времена осмишљени да делују у функцији „социјализације“ друштва, у том смислу се годишње празничне „обнове“ прошлости могу посматрати у функцији боље садашњости и сигурније будућности. С обзиром на то да су углавном стваране нове празничне традиције, то је памћења и сећања требало, како би трајала, периодично „подстицати“, јер суштину измишљене традиције представља успостављање одређених друштвених или националних вредности одржавањем, углавном фиктивног, континуитета с прошлошћу (Hobsbom 2002: 6). Познато је да се догађаји за које се не везује неко сећање и чије се памћење у народу не обнавља лагано истискују из тог памћења и временом бивају заборављени као неважан део историјске прошлости заједнице.

„Некада нове традиције могу непосредно да се калеме на старе, некад могу да се измишљају позајмљивањем из богатих складишта званичног ритуала, симболизма и моралног убеђења“ (Исто: 12).

О друштвено-политичком усклађивању појединачног памћења говоримо онда када се створи ситуација да истог дана цела *заједница памћења* усмерава пажњу на исти моменат историјске прошлости, али преко усклађеног и „у корак дотераног“ памћења (в. Zerubavel 2003), тако да је употреба празника у том смислу врло корисна, јер су они и установљени у функцији колективног памћења и/или сећања.³ Тако, када се погледа званични празнични календар у Србији током последњих седам деценија, приметно је да је он углавном повезан са местима и догађајима који завређују сећање, а по мишљењу групе меродавних експерата за доношење таквих одлука. Заједно са званичним (државним) календаром празника у Србији, истовремено је, до дубоко у 20. век, опстајао и народни календар који социјалистичка власт није подржавала за свога мандата, осим у једном релативно кратком временском периоду по окончању Другог светског рата.

Од 1945. године до садашњег времена, празнични живот у Србији прошао је кроз неколико фаза: а) период доминације празника на нивоу државе СФР Југославије; б) период обнове тзв. традиционалних празника, односно празника из народног календара, уз истовремено маргинализовање, али не и потпуно укидање празника југословенске државе у времену Савезне Републике Југославије; в) период увођења нових државних празника, значајних за српску историју и српски народ, а које је одобрила владајућа елита Републике Србије, уз истовремено „гашење“ одређених празника из претходног периода (Дан Републике, нпр.). Заједничко за социјалистичку и постсоцијалистичку власт јесте сличан однос према прошлости коју су стварали претходници и тежња ка њеном потирању, са циљем стварања „сопствених“ традиција. Разлике се, такође, испољавају и у датумима одређених државних празника, па самим тим и у схватањима онога што представља садржај празничне културе сећања.

У складу са функционисањем јужнословенске друштвене заједнице до 90-тих година прошлог века, празнични живот у Србији одвијао се у оквирима два календара: а) народног – са претежно наслеђеним традиционалним обрасцем прослављања празника у оквиру породице, и б) државног – са празницима установљеним у првих неколико година након Другог светског рата.

Потреба да се друштвени преображај који је дошао са социјалистичком револуцијом што трајније меморише у свести грађана јавила се још током народноослободилачког рата (1941–1945. г). У прво време, недуго по конституисању државе, циљ празничних светковина био је да се обележе победа или значајан догађај из ратног периода.

„Касније су се почели прослављати догађаји револуционарне прошлости или колективно присећање и призивање те прошлости у целини. Основна намера

3. Можда је то био главни мото да се за поједине празничне датуме вежу почеци различитих фестивала – филмски фестивали, на пример, у Хрватској (Пула) и у Србији (Сопот).

је била да се на нивоу глобалне друштвене заједнице успостави континуитет с минулим револуционарним преображајима како би се у домену свести учврстило сазнање о револуцији и њеном континуитету“ (Ђокић 1986: 221).

У склопу друштвеног развоја и потреба које из њега произилазе, у постреволуционарном раздобљу организују се различите прославе и свечана обележавања годишњица, са циљем подстицања општепразничног расположења. Приметно је да се из нових свечаности готово у потпуности изостављају традиционални садржаји. Како се испоставило, социјалистичке прославе нису „трпеле“ сакралне елементе „који би навели на помисао да су се у те нове празнике, у било ком виду и степену, укључили магијски, митски и религијски елементи“ (Исти: 221).

Кроз манифестације општег карактера, у које је укључивано читаво друштво, подстицано је хомогенизовање југословенске друштвене заједнице, која се „током Народноослободилачког рата довољно учврстила, али којој је у постреволуционарном раздобљу ваљало придодати још једну димензију која би прожела друштвену свест и продрла дубоко у психу појединца. Утврђени су празници који су најчешће били везани за чин победе и на разноврсне начине су је славили“ (Исти: 222).

Сврха именовања празника у југословенској социјалистичкој држави било је слављење и величање устанка, победе, друштвеног уређења, успостављање нових класних и националних односа. Празници су виђени као могућност спровођења контроле над друштвеном заједницом, као свима прихватљив образац понашања. У првим деценијама по државном конституисању, иконографија празника била је испуњена подсећањем на заслуге појединаца у изградњи земље, да би временом – са показивањем знакова друштвене, политичке и економске кризе – празници губили идеолошке ознаке и постајали дани ослобођења од радних обавеза. Са појачавањем свеопште друштвене кризе и међунационалних подела, истакнуте заставе и затворене продавнице биле су једине манифестације празника.

У времену социјализма празници су били следећег типа: а) новоформирани (Дан Републике, Дан борца, Дан младости, Дан устанка у Србији), б) преузети из празничног календара међународне заједнице (Дан жена и Празник рада), в) постојећи у претходној држави Краљевини Југославији, али им се давало на значају у послератном времену (Нова година).

Као и у другим југословенским републикама, тако је и у српском празничном календару било празника са сврхом подсећања на важније датуме из историје народноослободилачког покрета државе или појединих њених градова (дани устанка, дани ослобођења градова и сл.). Ови празници, међутим, нису значајно утицали на ритам свакодневице код становништва. У календару празновања постојали су, такође, празници који су званично били радни дани, али њихови садржаји, односно догађаји који су у те дане организовани, чинили су их углавном нерадним. Из корпуса празника социјалистичког периода, Дан Републике, Дан младости, Празник рада и Дан жена издвајају се садржајем празновања и односом шире заједнице према њима.

Д а н Р е п у б л и к е (29. новембар) празнован је као сећање на дан када је у Јајцу⁴ одржано заседање Антифашистичког већа народног ослобођења Југославије (АВНОЈ), дан када је укинута краљевина и проглашена република. Заседање АВНОЈ-а, у контексту културе сећања, јесте време раскида са дотадашњом прошлошћу и успостављање неке врсте нулте тачке, оне од које почиње „ново рачунање времена“ за нову државу, па тако и нова култура сећања за народ који је чини.

Старије становнике празник је требало да подсећа на почетак нове епохе и ново стварање у држави обликованој по „мери народа“ који су је сачињавали, а за најмлађе је датум био значајан због празничне манифестације која се пред празник догађала – пријем у пионирску организацију. Уочи Дана Републике приређивана је свечаност за најмлађе, која се може посматрати и као иницијацијски обред увођења у ред пуноправних чланова друштва. Полазак у школу уистину је, мање или више, жељен чин и у појединачном је сећању повезан са периодом одрастања и правог детињства, али и са почетком живота испуњеног обавезама.

„Један од најважнијих преломних тренутака у животу појединца свакако је полазак у школу. Овај догађај се код нас обележава[о] пригодним свечаностима како у самој школи, тако и у породици детета. Убрзо за овом следи друга, већа свечаност – 29. новембра, на Дан Републике, сви прваци постају чланови Савеза пионира Југославије. У кратком року дете тако, од неодговорног члана заједнице најпре постаје ученик, (...) а потом ова улога добија још једну димензију – ученик првак постаје пионир“ (Малешевић 1984: 74).

Д а н м л а д о с т и (25. мај) је током неколико деценија после Другог светског рата био празник посвећен младима и, истовремено, дан прослављања рођендана председника државе. Најважнији празнични догађај тога дана био је слет (гимнастичка приредба). На крају гимнастичке приредбе, председнику државе дариван је рођендански поклон – штафета. Штафетна палица, као порука младости, требало је да симболизује живот, младост, надања, добре жеље народа, јединство, напредак.

Све до 1989. године, током пролећа је, по „савезном“ плану, „трчала“ штафета. Пут штафете и пратеће догађаје организовале су одређене структуре власти. На свом унапред одређеном путу „трчања“, штафета је требало да прође кроз више различитих места и градова. Пут штафете завршавао се у Београду, на дан Титовог рођендана – 25. маја. Долазак штафете у одређено место обично се јавно прослављао уз говоре и свечану предају, „а најсвечанији митинг са спортским слетом одржавао се у присутности Тита и целе номенклатуре“ (Rihtman-Auguštin 2000: 107), па је прослава у том смислу „функционисала на

4. Током Другог светског рата, у Јајцу је 1943. године одржано Друго заседање АВНОЈ-а, када су постављени темељи будућој држави – Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији. Дејтонским споразумом из 1995. године Јајце је остало у саставу Федерације Босне и Херцеговине.

два начина: један је организационо-бирокуратско дизајнирање спектакла, а други је сценско-извођачки дискурс“ (Лукић Крстановић 2010: 117).

Празник посвећен младости и најважнијем човеку у тадашњој власти представља пример напора да се на симболичан начин уједини неколико генерација младих људи кроз припреме и завршну манифестацију – слет, као препознатљиво обележје празника и оданости човеку који је требало да оличава јединство народа. Осим што је представљала симбол жеља и надања, штафета је била симбол идеолошке, али и међунационалне интеграције младих на простору читаве државне заједнице.

П р а з н и к р а д а (1. мај) је преузет из међународног празничног календара. Са обележавањем Првог маја започето је у периоду између два светска рата, у организацији Комунистичке партије. Организоване првомајске прославе биле су прилика за подсећање на успехе радничке класе у периоду између два празника. Празновање Првог маја је заправо сећање на међународну борбу радника за њихова права. У првим послератним годинама празник је представљао „традиционални раднички празник рада, [који је] по свом садржају, био у знаку победе над непријатељем“ (Ђокић 1986: 222) у Другом светском рату. Пошто је по ослобођењу прерастао у државни празник, у првомајским прославама учествује већи број људи, организују се првомајска такмичења у производњи, деле се награде херојима рада, приређују се бројне културно-забавне манифестације. Од краја педесетих година прошлог века „званични тон првомајских манифестација [свео се] на најмању меру“ (Шарчевић 1990: 94).

Празник посвећен раду временом је доживљавао различите трансформације, што је на неки начин бивало и одраз промена које су се догађале у друштву. Кроз „развојни“ пут првомајског празновања може се пратити преображај празника од времена када се славила борба радничке класе за своја права у празник који подразумева да се тога дана не обављају послови у државном и приватном сектору.

„Увид у његову историју [на нашим просторима: М. Ивановић-Баришић] показује да се 'овај раднички дан' развијао у правцу постепеног напуштања своје борбене садржине у корист јачања 'експлицитног симболизма' да би у најновије време изгубио и велики део симболичке повезаности са идејама које су га афирмисале и претворио се у дан (плаћеног) одмора“ (Шарчевић 1990: 71).

Д а н ж е н а (8. март) је празник који у својој историји обележавања у бившој југословенској државној заједници, иако посвећен женама као „нежнијем“ полу, није званично био државни празник и нерадни дан. Током целокупног времена трајања социјализма, овај празник се славио са различитим интензитетом и уз променљиве политичке нагласке. Најбољи статус је имао у првим послератним годинама, када је представљао сећање на заједничку борбу и допринос жена успостављању нових друштвених вредности (више: Rihtman-Augustin 2000: 121–139).

„Међу празницима политичког карактера вероватно нема масовнијег и веселијег од Осмог марта – Дана жена. У празничну јурњаву око куповине

поклон, слања честитки, припремања пригодних говора о равноправности, укључени су практично сви – од деце у вртићима до трговаца и угоститеља, свако са својим добрим разлогом: да се обрадује мама, одговори захтеву наставника, стекне материјална добит или политички поен. (...) Ни село, које се по правилу дуго опире сваком 'измишљеном', неспонтаном обичају – овоме није одолело. Не, додуше због повода којим се одржава, већ због потребе за празновањем и прослављањем“ (Malešević 2007: 41).

Иако замишљен као симбол родне равноправности, Осми март се релативно брзо „изродио“ у неку врсту дана цвећа и сећања посвећеног мајкама и бакама, а понајмање је остао посвећен, у пуном смислу те синтагме, равноправности жена. Прославе организоване у фирмама више су подсећале на некадашње „карневалске“ свечаности него на дан посвећен родној равноправности и доприносу жена тој равноправности.

У празнични календар који је у Србији у употреби након 2000. године уклопљени су важни датуми из српске историје, међународне традиције, као и празници из традиционалног и религијског календара. Стога је у празничном календару који се данас примењује у Србији видљиво преплитање празника који представљају подсећање на догађаје из прве половине 19. века, оних који су претходили формирању српске државе, и верских празника чији корени сежу у далеку (митску) прошлост. Према закону о празницима,⁵ у Србији се данас празнују: Дан државности, први дан Божића, Велики петак и други дан Васкрса, Празник рада, Нова година. Празници као што су Дан духовности (Свети Сава) и спомен на Косовску битку (Видовдан) званично су државни празници, али се празнују радно. За тему овога рада су од значаја Дан државности и Видовдан, па ће једино ови празници бити издвојени.

За разлику од времена социјализма, када је нултом тачком почетка у Србији сматрана народноослободилачка борба током Другог светског рата, па су и празници били укоренењени у догађајима овога периода, за садашњи празнични календар је од значаја сећање на време борбе за ослобођење од турске окупације. Истовремено се утемељење за нову празничну традицију тражи и у народној религији, која је током протеклих векова утопљена у хришћански календар. Увидом у празнични календар уочава се да су религијски празници у социјалистичком времену били подређени секуларном – званичном државном календару празника, док су, међутим, у садашњем празничном календару секуларни државни празници подређени религијским.

5. Закон о државним и другим празницима у Републици Србији из 2001. и допуне истог из 2007. и 2011. године: www.propisi.com/zakon-o-drzavnim-i-drugim-praznicima-u-republici-Srbiji-html/.

Д а н д р ж а в н о с т и се празнује на православни празник Сретење (15. фебруар).⁶ Овај дан се као државни празник слави од 2001. године и представља најзначајнији датум новог празничног календара „нове“ Републике Србије. Празнује се у спомен на дан када је на народном збору у Орашцу (1804. године) донета одлука о покретању народног устанка. Осим започињања Првог српског устанка, празник Сретење⁷ је и дан када је у Крагујевцу 1835. године потврђен први Устав Књажевства Србије (Milosavljević 2012: 999–1015). Утемељивачи празничног календара после 2000. године свакако су желели да кроз одабране датуме из српске историје иницирају код народа памћење и стварање културе сећања која валоризује датуме значајне за стварање српске државе. Дакле, празник Сретење би требало да подстиче сећање на период „српске револуције“ која је трајала од 1804. до 1835. године, а може се посматрати и као период обнављања српске државности која је прекинута турским освајањима.

Дан спомена на Косовску битку (28. јун), у народу познатији као Видовдан, посвећен је сећању на косовске јунаке. Празник има значајно место у историјском памћењу и сећању српског народа – као симбол вековног стремљења ка бољем и племенитијем животу.

„Много је примера годишње политичке комеморације у оквиру које се историја трансформише у мит. Српски јунаци који су 1389. године пали на Косову пољу уписани су именом у календар светаца и сваке године су били предмет комеморације унутар циклуса годишњих доба и црквених свечаности. Као што годишња доба образују матрицу за религијске свечаности, тако религијске свечаности образују матрицу за политичке годишњице чији углед расте захваљујући аури сакралног календарског времена“ (A. Asman 2011: 301).

Косовска битка је догађај који је у колективном сећању народа задржан до скорашњег времена као симбол отпора освајачу, симбол опстанка и очувања националног бића. У народној традицији је Косовска битка дуго фигурирала као преломни историјски догађај који се везује за изгубљену слободу и саможртвовање. То је резултирало тиме да је, у вишевековном народном истрајавању на очувању сопственог идентитета, сукоб са Турцима у народној свести задобио митску димензију.

Празничне светковине представљају једно од најмоћнијих средстава изражавања и уобличавања „политике владања“, јер се политичке поруке кроз одређене садржаје преносе на директан начин. Чином учешћа у празничном догађају, учесницима се пружа илузија да учествују у доношењу политичких одлука, као и вера да утичу на ток и стварање историје. Због њиховог дејства на масе, готово да нема политичког система који, на неки себи својствен начин, неће

6. О мотивима и дилемама у вези са увођењем Сретења као државног празника: Ковач 2011.

7. Код неких истраживача празновање Сретења изазива дилему у вези са тим шта се тога дана празнује; више: Milosavljević 2012: 999–1015.

у датом тренутку искористити њихове симболичке или практичне могућности.

Празничне „светковине су ’метафоре’ у којима су симболички кондензоване политичке поруке. У њима је могуће ’прочитати’ друштвенополитичку збиљу, основне принципе и постулате идеологије, констелацију власти и њен поглед на свет. Међутим, оне су и једно од најдраматичнијих и најмоћнијих средстава обликовања мњења, ставова и веровања, па су тако не само пратилац политичког живота, већ учесник у самој политичкој акцији“ (Ђорђевић 1997: 8).

У бившој јужнословенској заједници, као државни празници одређени су датуми за које се веровало да су репрезентативни за новоуспостављену заједницу оних народа који су је сачињавали у периоду после 1945. године, али и да ће постати одредница друштвеног живота у долазећем времену. Међутим, како се испоставило, време и догађаји учинили су да много тога замишљеног остане у домену жеља. „Празнична сцена“ од окончања Другог светског рата и формирања државе СФР Југославије релативно је стабилна у првих двадесетак година. Међутим, дезинтеграција државе подстиче њено узбуљивање током осамдесетих и деведесетих година прошлог века, па и након 2000. године.

Пример празновања у Србији показује да на просторима Балкана не постоји трајно време у смислу празног времена, односно – времена у коме нема догађаја од значаја за памћење и каснија сећања. Како нас историја учи, балкански простор је у сталним превирањима, те је тако овдашњим празницима примерен епитет променљивости као одреднице друштвеног сећања. „Променљивост прошлости“ учинила је да догађаји легитимни за једно време већ у следећој епохи друштвеног развоја постану оптерећење које заједницу успорава у развоју и интеграцијама.

С обзиром на промене које су се догодиле у друштву од 1945. године до данас, мењала се друштвена реалност, па тако и културни и празнични садржаји. Могло би се рећи да су празници увођени „славно“, али су готово сви окончали „неславно“. Можда је главни узрок таквог стања садржан у чињеници да празници нису били довољно дуго део друштвеног и културног живота, да је недостајало време да се они укорене, али и у чињеници да су без утемељења у дуготрајном искуству народа, чиме би додатно било подстакнуто запамћивање њих самих и сегмената њиховог садржаја, па би самим тим и подстицано сећање било прихватљивије за уграђивање у традицију културне заједнице.

Литература:

- Ивановић-Баришић, Милина. 2007. *Календарски празници и обичаји у подавалским селима*. Посебна издања, књ. 59. Београд: Етнографски институт САНУ.
- Ковач, Сенка. 2011. *Сретење: нови државни празник у јавном дискурсу*. Етнолошка библиотека, књ. 59. Београд: Српски генеалогички центар: Одељење за етнологију и антропологију Филозофског факултета.

- Куљић, Тодор. 2000. „Превладавање прошлости – идејна страна“. *Годишњак за друштвену теорију*. год. VII, св. 2-3. Београд: 251–280.
- Лукић Крстановић, Мирослава. 2010. *Спектакли XX века. Музика и моћ*. Посебна издања, књ. 72. Београд: Етнографски институт САНУ.
- Малешевић, Мирослава. 1984. „Пријем у пионирску организацију“. *Етнолошке свеске V*. Београд: 73–81.
- Шарчевић, Предраг. 1990. „Првوماјске прославе у Београду (1893–1988) – празник и политика“. *Токови*, бр. 1. Београд: Институт за Новију историју Србије: 71–108.
- A. Asman 2011: Alaida Asman. *Duga senka prošlosti: kultura sećanja i politika povesti*. Biblioteka XX vek. Beograd.
- J. Asman 2011: Jan Asman. *Kultura pamćenja: pismo sećanje i politički identitet u ranim visokim kulturama*. Beograd: Prosveta.
- Dimić, Ljubodrag. 1988. *Agitprop kultura: agitpropovska faza kulturne politike u Srbiji: 1945–1952*. Beograd: Rad.
- Đokić, Radoslav. 1986. „Ka prazničnoj kulturi“. *Kultura: časopis za teoriju i sociologiju kulture i kulturnu politiku*, br. 73-74-75. Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka: 221–232.
- Đorđević, Jelena. 1997. *Političke svetkovine i rituali*. Beograd.
- Enciklopedija 1967: *Enciklopedija Leksikografskog zavoda*, knj. 3. Zagreb: Jugoslavenski Leksikografski zavod: 315–316.
- Hobsbom, Eric. 2002. „Kako se tradicije izmišljaju“. U: Erik Hobsbaum, Terens Rejndžer (ur.), *Izmišljanje tradicije*. Beograd: XX vek.
- Kuljić, Todor. 2006. *Kultura sećanja: teorijska objašnjenja upotrebe prošlosti*. Beograd: Čigoja.
- Malešević, Miroslava. 2007. „Osmi mart – od ideologije do demagogije“. U: *Žensko*. Beograd: Srpski genealoški centar: 41–72.
- Milosavljević, Srđan. 2012. „Dan državnosti (ili) Sretenje: ideologija vs. hronologija“. *Etnoantropološki problemi*, sv. 4. Beograd: Filozofski fakultet – odeljenje za etnologiju i antropologiju: 999–1015.
- Rihtman-Auguštin, Dunja. 2000. *Metamorfoze socijalističkih praznika*. U: *Ulice moga grada*. Beograd: XX vek: 101–119.
- Todorova, Marija. 1999. *Imaginarni Balkan*. Beogra: XX vek.
- Zerubavel, Eviatar. 2003. „Calendars and History: a comparative study of the social Organization of national memory, fort coming“. In: K. Olick (ed.): *Continuities, conflicts and transformations in national retrospection*. Duke University Press. Durham and London.
- [http://web.fmk.edu.rs/files/blogs/2009-10/MI/Conflictstudies/Eviatar%20Zerubavel%20\(calendars\).pdf](http://web.fmk.edu.rs/files/blogs/2009-10/MI/Conflictstudies/Eviatar%20Zerubavel%20(calendars).pdf) (приступ 7. 10. 2013.)

Извори

Закон о државним празницима:

www.propisi.com/zakon-o-drzavnim-i-drugim-praznicima-u-republici-srbiji-html/
(приступ 10. 10. 2013.)